

પ્રભાતે પ્રાર્થના

હે પ્રભુ,
સંજીવો વિકટ હોય ત્વારે
સુંદર રીતે કેમ જીવનું તે મને શીખવ
નદી બાબતો અવળી પડતી હોય ત્વારે,
હાર્ય અને આનંદ કેમ ન ગુમાવવા તે મને શીખવ
પરિસ્થિતિ ગુસ્સો પ્રેર તેવી હોય ત્વારે
શાંતિ કેમ રાખવી તે મને શીખવ
કામ અતિશય મુશ્કેલ લાગતું હોય ત્વારે
ખંતથી તેમાં લાગ્યા કેમ રહેણું તે મને શીખવ.
કઠોર રીતો ને નિંદાનો વરસાદ વરસે ત્વારે,
તેમાંથી મારા ઘણનું ગણણ કેમ કરી હેઠું, તે મને શીખવ
પ્રલોભનો, પ્રશંસા, ખુશામતની વચ્ચે
તરદ્ય કેમ રહેવું તે મને શીખવ
ચારે ભાજુથી મુશ્કેલો હેઠી વળો, શ્રદ્ધા ડગ્યુમણુ થઈ જાય
નિરાશાની ગતમાં મન ફૂલી જાય, ત્યારે વૈર્ય અને શાંતિથી
તારી કૃષ્ણા પ્રતિશા કેમ કરવી, તે મને શીખવ.

ભગવાન,
આજે તે મને ખૂલ્ય સુખસમગ્રી આપી છે
પણ કારે તું એ નાખું લી લે - એમ બને.
આજે તે ભરપૂર શક્તિ ને તંદુરસી આપ્યાં છે પણ
કાલો કારો દેખ દુલભ ને રોગપ્રણ થઈ જાય - એમ બને.
આજે તે મની સંદંધા આપ્યા છે
પણ કારે મારા પ્રિયજીનો મને છોડી જાય - એમ બને.

આજે તે મને પદપત્રિકાંસંપત્તિ આપ્યાં છે
પણ કારે હું સાપ રંક, અસલામત જની જાઈ
અંગ્રાવતમાં કંકાઈ જાઈ

લોકો મારી હંગી ઉંડાનો ને માંન અપમાન કરે - એમ બને.
તથી જ પરમાત્મા, હું પ્રાણિના કરું છું કે

મારા સુખમાં માત બની હું કોઈની આપણાની ન કરું
સ્વયંજોના સ્નેહને સ્વયત્ન: સિદ્ધ અધિકાર ન માની લઈ

સાનુકૂળાના જોર પર મારી જાતની અજે ગાઢી
મન જોર વિષસ કાઈ થાવાનું જ નથી,
એવા ભૂમાં ફ્સાઈ ન જાઈ

નાખું સાપનું થાલાનું હોય ત્વારે,
અને મારી હોશિયારી ને આપદાનું પ્રમાણ લેપી
તારી કાઈ જરૂર જ નથી થેમ મારી ન લોચું.

અને જ્યારે નાખું જ અવધું પડે
ધારેણું ન મળે, અને માંદું હોય તે છિનવાઈ જાય
ત્વારે એ તારી આફકા છે

ઓમ સમજાવાની મોટી ખૂલ પણ ન કરું.
કારણ કે ભગવાન,
નાખું આપવા પાછળ તારો હેઠું છે.

નાખું લઈ લેવા પાછળ પાછળ તારો ચોક્કા હેઠું છે.
નાખું માત્રાં તારી કૃપા જ કામ કરે છે.

માર્ગ કૂલનો હોય કે કાંઠાનો
એના પર ચાલીને હું તારા ભૂવનમાં પહોંચું,
જ્યાં સંપત્તિ સંપત્તિ નાતી ને વિપત્ત વિપત્તિ નથી

જ્યાં બાલ આવરણો અને આભાસો મની પડે છે

જ્યાં સર્વ કાઈ તારી જ લીલાની આનંદ છે;
નદી પરિસ્થિતિઓમાંથી, હળવાશથી પરાવ થઈ

આ નિત્ય આનંદના લોકમાં પહોંચું
એવી મને ચિંચારા આપવું
એવી મને ગતિ આપવું.

એવી મને ગતિ આપવું.

સૂરજ હોવા છતાંથે હું રોજ નમી જઉ છું, અને એટલે જ તો હું સૌને ગમી જઉ છું...!

સૂરજ એ પૃથ્વી પરના પ્રત્યક્ષ દેવ છે. ચારથી સાહિત્યમાં

સૂરજ માટે બધાનું છું કે,

સૂરજ પ્રત્યક્ષ દેવ હે, ને નર વંદ પાયાણ;

ઈશર કરે સુનો ઉમેયા, અને લોક અજ્ઞાણ!

એક વાર શર્કરાને આપેતાજી વાતો કરતા હતા કે પૃથ્વી

પરાના એ લોકો કેટલા આજ્ઞાણ અને મખું છે. સૂર્ય જો તાંકાથી

પ્રગત દેવની અન્ય પાયાણોને પહુંચું છે અને તેમાં ઈશરને

શાંતિ છે! પણ અધી વાત છે નન્માવાની; નમી જાવાની. કોઈની

આજાન નમનું કુઝી જુખું એટલે તેઓ તરફ આદરભાવ હોયો.

બીજી રીતે નમનું એટલે કે જુખું કરવાની ભાવના કેળવી. નાની-

નાની સુલક બાબતોનો શોર મચાવા જિંદગી હતી. નાની-

અન્યથી ખુશી કે સંતોષ ખાતર નમી જુખું એન્ય

પ્રકાર છે. અન્યારે જરૂરિયાની કરાણો એને મજબૂતીની નમી જુખું

પડતું હું છે પરંતુ ત્યારે સ્વાચ્છાની પરિસ્થિતિ કે દમનવું પ્રબળગળે

રહેણી છે. જ્યારે પોતાની પાસે બધું જ હીં અને સુખસમાન

તેજસ્વી અને બળવાની હોવા છતાં કોઈની સામે નમી જુખું એ

નમી જાવાનો સર્વેશ્રો ગણ્યાની જગ્યાની એને

સર્વેશ્રો હોય ગણ્યાની જગ્યાની એને